

μία ασθενής, — και ὁ κακὸς εἶνε ασθενής, ισχυρίζεται ἢ ἴδια, — ἡ μήτηρ τῶν ἀσθενικῶν τὸν χαρακτήρα καὶ ὁ ἰατρός — διότι ἔχει καὶ τὸν ἰατρὸν τοῦ τὸ θλιβερόν αὐτὸ νοσοκομεῖον, — φιλόσοφος σκεπτόμενος, ἀντὶ τὰ θεραπεύει. . . . Ἰσχυρισθῆτε ὅσον θέλετε ὅτι ἀκόμη δέν σας ἔτυχε νὰ ἰδῆτε ἔργον τὸσῶ ἀγνόν, τὸσῶ τρυφερόν, τὸσῶ λεπτόν, τὸσῶ γλυκύ. Θὰ σας ἀπαντήσῃ ὅτι πρέπει νὰ εἴσθε πάρα πολὺ διεσθαρμένους διὰ τὰ ἐννοήσετε τὴν ἀγνότητά του καὶ ὅτι ἡ λεπτότης του, στηριζομένη εἰς ἀπιθανότητα καὶ αὐθαιρέσιαν, μόλις υποβλήθῃ εἰς τὸν ἔλεγχον μεταβάλλεται εἰς χονδροκοπίαν, διαφέρουσαν ἀπὸ τὰς χονδροκοπίας τῶν δημοδῶν μυθιστορημάτων, καθόσον αὐτὰ δέν προβάλλουν ἀξιώσεις λεπτότητος καὶ εἶνε κατὰ πολὺ ὑγιέστεραι. Εἰς μάτην θὰ τῶ παρατηρήσετε ὅτι τοιαῦτα ἔργα, πρὸς τὰ ὁποῖα φέρεται ἀμέσως ἡ καρδιά, ὠραῖα χωρὶς νὰ γνωρίζῃς διατὶ, δέν υποβάλλονται εἰς ἔλεγχον βάνουσον. Ἐκεῖνος θάντιτάξῃ ὅτι ὅλα υποβάλλονται εἰς τὸν ἔλεγχον, θὰ προσθέσῃ δὲ μάλιστα ὅτι τοιαῦτα ἔργα, παθολογικῆς καλαισθησίας προϊόντα, εἶνε ἄτοπον νὰ παρουσιάζωνται πρὸ τοῦ ἀδαοῦς ἐλληνικοῦ δημοσίου, ἐλοὲν διαμορφουμένου καὶ, ὅπως οἱ βάρβαροι τῶν ὁποίων τὰ νεύρα δέν ἔφθασαν ἀκόμη τὴν ἔντασιν τῶν συγχρόνων εὐρωπαϊῶν, ἔχοντος ἀνάγκην ἀπλῶν καὶ ὑγιῶν καλλιτεχνημάτων, φωτὸς ἡλιακοῦ. . .

Ἄλλ' ἂν ὑπάρχῃ διχογνωμία ὡς πρὸς τὴν ποιότητα, καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὠφέλειαν τοῦ δράματος, νομίζω ὅτι δέν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη περὶ τῆς υποκρίσεως τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, ὑποδυσθεῖσαι τὸ πρόσωπον τῆς Σιμόνης. Τὸν χαρακτήρα τῆς ἀσθενούς κόρης, τοῦ ὄχρου καὶ καχεκτικῆς ἀλλ' εὐώδους ἀνθυλλίου, τῆς μικρᾶς ἀγαθῆς καὶ χαϊδευμένης, μακρὰν τῶν ὁμηλικῶν τῆς ἀνατραφεῖσης ὑπὸ τὴν μητρικὴν φιλόστοργον ἐπίβλεψιν, ἀγνοοῦσης τὰ πάντα καὶ ἐξ ἀνατροφῆς καὶ ἐξ ὀργανισμοῦ παθολογικῶς ἀναπτυσσομένου, μὲ τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον νηδύμως κοιμώμενον παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς καὶ μόλις-μόλις τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὑπὸ τὸ φέλιγμα τοῦ συζύγου ἡμιφωτισμένης ἐν μόνον γνωρίζουσης, ὅτι θάποθάνῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἓνα μόνον πόνον, παιδικὸν πόνον διατρεφούσης, νὰ ὑπανδρευθῇ, νὰ αἰσθανθῇ τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν πρὶν ἀποθάνῃ, ὅπως ἔβλεπε καὶ τὰς φίλας τῆς εὐτυχεῖς. . . τὸν χαρακτήρα τοῦτον ἡ κυρία Παρασκευοπούλου ἀπέδωκε μετ' ἐκπληκτικῆς ἀληθῆς ἐντελείας. Τοιαύτην ἐνότητα υποκρίσεως καὶ ἀληθειαν συγχρόνως, ἐκτὸς τῆς Φρανσιγιόν, εἰς κανένα ἄλλον ρόλον τῆς καλλιτέχνιδος ἀπηντήσαμεν. Βλέπων τὴν Σιμόνην, ποῦ νάναγκωρῆσεν τὴν χασματώδη Φροῦ - Φροῦ καὶ τὴν ἀκατάληπτον Λεκουδρέρ! Εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὴν φωνήν, εἰς τὰ κινήματα, παντοῦ, ὡς Σιμόνη ἡ κυρία Παρασκευοπούλου εἶνε μία καὶ ἡ αὐτὴ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἀνευ στιγμῆς λήθης καὶ ἀντιφάσεως. Ὑποθέτω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Λεμαίτρ θάναγνώριζεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἠθοποιῶς μὰς ἀναξῶσαν τὴν συμπαθῆ ἡρώϊδα του, ἐνσωματωμένον ὡς διὰ μαγείας τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας του. Ὁ ρόλος τῆς Σιμόνης ἀρμόζει ἐκ φύσεως εἰς τὴν κυρίαν Παρασκευοπούλου. Ἐπωφελεῖται καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαττωμάτων τῆς διὰ τὰ πικρῶσιασθῆ ἀκόμη τελειότερα. Ἐξάφνα ἡ φωνὴ τῆς, ἡ τὸσον ἀρεσκομένη εἰς τόνους χαμηλοῦς καὶ σεσουρμένους ὡς παιδίου μαμμοθρέπτου, ἐν ᾧ εἰς ἄλλα δράματα ἀκουομένη οὕτω προξενεῖ φρίκην, εἰς τὴν Σιμόνην ἀρμόζει θαυμασίως καὶ παρέχει τὴν ἐντύπωσιν υποκριτικῆς τέχνης ἀνυπερβλήτου. Τὸ αὐτὸ δύνανται τις νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τὸ σῶμά τῆς τὸ μικρὸν καὶ χάρειν, τὸ τὸσον ἀδικοῦν αὐτὴν ὅταν χρειάζ-

εται ὕψος καὶ μεγαλοπρέπεια, ἀλλὰ τὸσον κατὰλληλον, ὅπως μάλιστα τὸ μετασχηματίζει, διὰ τὴν μικρὰν, τὴν χαϊδευμένην καὶ ἀσθενῆ Σιμόνην.

Δὲν θὰ σημειώσω ἰδιαιτέρως πολλὰ μέρη τῆς υποκρίσεώς τῆς. Ὅταν ἡ ἠθοποιὸς διατηρῇ τὸν χαρακτήρα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἶνε πάντοτε ὠραία, εἶνε πάντοτε ἔξοχος. Ἄλλως τὸ δράμα δέν ἔχει τὰς βιαίας δραματικὰς στιγμὰς ἄλλων ἔργων, διὰ τῶν ὁποίων, ἀναπτύσσουσα τὴν ὑπέροχον τραγικὴν τῆς δύναμιν ἡ κυρία Παρασκευοπούλου, συγκαλύπτει τὰς ἐν τῷ συνόλῳ ἐλλείψεις τῆς. Ὁ ρόλος τῆς Σιμόνης ὁμοιάζει πρὸς αὖραν δροσερὰν καὶ μυροδόλον, πνέουσαν κατὰ ποικίλας ἐντάσεις, ἀλλ' οὐδέποτε μεταβαλλομένην εἰς ἀνεμον σφοδρὸν, εἰς θύελλαν. Ἄλλὰ διὰ τοῦτο δέν εἶνε ἴσως ὀλιγώτερον δύσκολος καὶ θαυμαστός τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι καταπλήσσουν συνήθως τὸν κόσμον καὶ ἐξεγείρουν καὶ συναρπάζουν. Ἐν τούτοις, ὑπέικων εἰς τὴν συνήθειαν, θὰ ἐξάρω ἐδῶ δύο στιγμὰς ἐκτάκτως ὠραίας τὴν τῆς ἀφελοῦς παιδικῆς χαρᾶς τῆς Σιμόνης ὅταν ἐν τῇ β' πράξει ὁ Τιέβρ τὴν ζητῇ εἰς γάμον, καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς τοῦ κεραινοδόλου, ἐκ τῶν καλλιτεχνικωτέρων θανάτων τοῦς ὁποίους ὑποκρίνεται ἡ κυρία Παρασκευοπούλου.

Ἡ Σιμόνη ὑπῆρξεν ἕως τότε, — ἡ Ἐστία τὸ ἐσημείωσεν ἐγκαίρως, — ἡ μεγαλητέρα ἐπιτυχία τοῦ θιάσου Ἀίσχυλου. Ὅλα τὰ πρόσωπα παίξουν ὠραῖα. Ὁ κύριος Πετρίδης ἀμιλλᾶται ὡς πρὸς τὴν φυσικότητα μὲ τὸν κύριον Βονασέραν, ἐν ᾧ εἶνε δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις μητέρα τελειότεραν τῆς κυρίας Παπαϊωάννου. Μόνον ἡ Μάρθα, δύσκολον πρόσωπον, ἀπαιτεῖ ἴσως τραγικὴν δύναμιν ἀνωτέραν ὅσης διαθέτει ἡ κυρία Λαζαρίδου. Ἄλλὰ καὶ ἡ μικρὰ αὐτὴ ἔλλειψις παραβλέπεται πρὸ τῶν ἀρετῶν τῆς σπανίας δι' ἐλληνικὴν σκηνὴν υποκρίσεως. Πρὸς ἐπίμετρον καὶ ἡ μετάφρασις ἔτυχε — καὶ λέγω ἔτυχε, διότι τὰ τῶν θιάσων μὰς διευθύνει πρὸς τὸ παρὸν τύχη τυφλή, — καλλίστη. Τὴν ἐφιλοπόνησε μετὰ πολλῆς εὐσυνειδησίας ὁ ἐν Σύρῳ νεαρὸς λόγιος κ. Μιχαὴλ Γιαννουκάκης ἐκ τῶν φρονούντων, καθὼς φαίνεται, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν οἰκογενειακῶν δραμάτων πρέπει νὰ εἶνε ἡ κοινὴ λαλουμένη καὶ ὅτι ἂν ἐν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς δέν ὀμιλῇ ὑπὸ γλωσσικὴν ἔποψιν αὐστηρῶς σύμφωνα πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καὶ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν, — ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως θὰ ὀμιλεῖ εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, — ὅσα λέγει, καὶ σαϊσπηρία ἂν εἶνε, φαίνονται ψευδῆ καὶ γελοῖα.

ΓΡ. Ε.

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

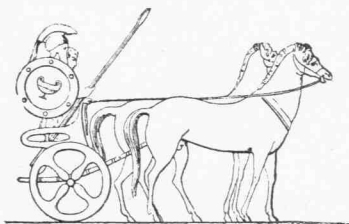
Ἀγαπητέ μου,

Τὸ παράθυρό μου βλέπει στὴν πλατεῖα. Κάθε δειλινὸν, κοντὰ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ἔρχεται μία κόρη, δὲ θὰ εἶν' ἐκόμα δεκαπέντε χρόνων, καὶ γυμνάζεται μὲ τὸ ποδήλατο καὶ ἀπάνον σαυτὸ φέρει γύρες τὴν πλατεῖα. Τοῦ τριανταφυλλιοῦ τῆς φουστειοῦ τὰς ἄκρας τὰς φουσκῶνει σὰν πανοῦνι ὁ ἀνεμος, ἀνεβοκοτεβαίνουν στερεὰ καὶ γοργοκίνητα τὰ πόδια τῆς, τὰ μαλλιά τῆς ἀναδεδόνται λυτὰ στὰς πλάτες τῆς καὶ ἀνεμοδέρνονται καὶ ἐκεῖνα σὰ σημαία γυμνῶ ἀπάνον σὲ σιδεράλογο, (κάπου διάβασα πῶς ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ἔτσι βάφτισε τὸ ποδήλατο, καὶ ἐκόμα μιά φορὰ ἐθαύμασα τοῦ λαοῦ τὴ δύναμιν τῆ γλωσσοπλαστικῆς θαρρεῖς πῶς τ' ἔψυχο αὐτό, τὸ δίτροχο μηχανήμα, ζωντὰ

νεψ' ἔξαφρα καὶ θέριεψεν ἀπὸ ποδήλατο ἔγεινε σιδερά-
λογοῖ) γυρομένο ἀπάνον σ' αὐτὸ τὸ κορμί της μὲ τευτομένο
τὸ λαιμὸ καὶ τὸ κεφάλι κρατημένο ἴσα ὀλοῖσα, ἀγωνίζεται
κ' ἰδρώνει νὰ δαμάσῃ πρῶτα τὸ θηρίο κ' ὕστερα μ' ἐκεῖνο νὰ
κάνῃ ὅ τι θέλει, νὰ στέκεται ἀπάνον του ὅπως θέλει' καὶ
καθὼς τρέχει ὀρηκτικά, μοιάζει μὲ τὸν καβαλάρη ποῦ μα-
τόνει σπιρουριάζοντας τὸ ἄτι γιατί ζητάει νὰ φτάσῃ κά-
ποιον ἢ νὰ φύγῃ κάποιον. Κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆν
ἀγναντεύω ποῦ γυρίζει καὶ γυρίζει καὶ τώρα σὰ σ' αἶτα χύ-
νεται καὶ χάνεται καὶ πάλι ξαναφαίνεται καὶ στρίβει καὶ
πάει πλαγινὰ καὶ κάνει ὀνότερο τὸ τρέξιμό της' κ' ἀπὸ τὸ
κῦτταμα θαμπόνομαι καὶ σ' τὸ τέλος τῆ βλέπω σὰν τριαντα-
φυλλέϊαν ὀπασία, σὰν κυνηγήτρα νύφη, δουλεῦτρα τῆς
Ἄρτέμιδος. Γιατί κ' ὅταν κατεβαίῃ ἀπὸ τὸ ποδήλατο καὶ
πατάῃ στὴ γῆ, δὲ χάνει τὸν πρῶτο της ἀέρα' ἔχει μιὰ γορ-
γάδα, μιὰ ξεγροισιά, μιὰ τόλμη, μιὰν ἐλευθερία, κ' ὅταν
στέκῃ κ' ὅταν περπατῇ, σὲ κάθε στάσιμο, σὲ κάθε κίνημα'
ἔχει κάτι τι ἀντρίκιο, ποῦ κάνει τοὺς γέροντας νὰ σκανδα-
λίζονται, καὶ τοὺς νέους νὰ συλλογίζονται. Ἐκεῖνοι ποῦ
κνττάζουν πάντα καὶ μονάχα πίσω, καὶ θέλουν τῆ γυναῖκα
μόνο ταπεινὴ κ' ἀπλὴ νοικοκυρά, τίποτε περισσότερο, θα-
ροδὸν τὴν ἀπληρῆ Ἀμαζόνα καὶ κάνουν τὸ σταυρὸ τους ψι-
ψιθυρίζοντας: — Ποῦ κατατήσαμε! — Κ' ἐκεῖνοι ποῦ κντ-
τάζουν πάντα καὶ μονάχα ἐμπρός, καὶ θέλουν τῆ γυναῖκα
σωστὴ συντρόφισσα τοῦ ἀντρὸς σ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ πολιτι-
σμοῦ καὶ σ' ὅλες του τὲς τρέλλες, βλέπουν τὴν κόρη αὐτῆ
σὰν πλάσμ' ἄνωτερο ἀπὸ τ' ἄλλα τοῦ φύλου της, κ' ἀνα-
γαλλιάζουν.

Ἐγὼ νομίζω πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ, μονάχα
καὶ παντοτεινὰ, ἢ πίσω ἢ μπροστά' πρέπει νὰ βλέπῃ μαζί
καὶ μπροστὰ καὶ πίσω' τότε θὰ καταλάβῃ πὼς καὶ τῆς μιᾶς
καὶ τῆς ἄλλης φυλῆς οἱ γυναῖκες κ' οἱ ταπεινὲς κ' ἀπλὲς
νοικοκυρὲς ποῦ δὲν ξεμντίζουν ἀπὸ τὸ σπίτι, κ' οἱ ἄλλες
ποῦ ἀνατρέφοντ' ἐλεύθερα καὶ μὲ ἄλογα καὶ μὲ σιδερά-
λογα, εἶναι ὅμοια ἀληθινὲς, ὅμοια σεβαστὲς καὶ ἀξιολά-
τρευτες γυναῖκες' φτάνει νὰ εἶν' ἀπὸ ἀγρὸ μέταλλον ὅλες'
νὰ εἶνε αὐτὲς σωστὰ παλαιαῖες, κ' ἐκεῖνες σωστὰ προοδευ-
μένες' νὰ μὴν εἶνε μαῖμοῦδες, οἱ πρῶτες τοῦ σπιτιοῦ,
κ' οἱ δευτέρες τοῦ δρόμου. Τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά κ' ἡ ἀρετὴ
δὲν εἶνε χαρίσματα' ἀποκλειστικὰ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης φυ-
λῆς. Τὸ σπίτι δὲν εἶνε πάντα τὸ σημάδι τῆς καλῆς γυναῖκας'
κ' ὅτι δυναμώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τότε συνειθίζει σ' τὴν
ἐνέργεια καὶ τὸν κάνει πιὸ ἐλεύθερο, καὶ δὲν εἶνε, εἴτε
γιὰ τὸν ἄντρα, εἴτε γιὰ τὴν γυναῖκα. Κ' ἐγὼ ποῦ σέβομαι τὰ
παλαιὰ καὶ τὰ πατροπαράδοτα, κάθε ποῦ τὴν ἀγναντεύω
τῆ γοργῆ ποδηλατίστρα, δὲ μπορῶ νὰ μὴ τῆ στοχαστῶ μη-
τέρα μιὰν ἡμέρα ποῦ θὰ κάνῃ τὰ παιδιὰ της ὠραιότερα
καὶ θὰ ξέρῃ τῆ δουλειὰ της καλλίτερα ἀπὸ πολλὲς ἀναιμι-
κὲς καρκαξέες, ψευτοπαναγίες τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ

ἌΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Εὔρον πάλιν ἀφορμὴν οἱ ἀθηναῖοι νὰ κινήθουν. Ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι πλησιάζει νὰ κατακτήσῃ πρόληψις ἢ
περὶ τῆς δυσκινήσιος των ἰδέα. Δὲν ἀφίνουσι περίστα-
σιν νὰ παρέλθῃ οἱ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψουν
μετὰ ζηλευτῆς εὐκολίας καὶ μετ' αἰσθημάτων τινος
ἀνακουφίσεως τὸ πυριφλέγες των Ἄστν καὶ νὰ τρέξουν
ἔξω νὰ δροσισθοῦν, νὰ νηπιεύσουν, νὰ διασκεδάσουν.
Οὔτω τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγ-
καινίων τῆς κορινθιακῆς διώρυγας, πληθῶς πολὺ σὺν
γυναῖξί' καὶ τέκνοις, ἔσπευσαν νὰ μεταδοῦν ἐπὶ τόπου.
Καὶ τὴν σπουδὴν των ἀντήμειψε θέαμα ἀληθῶς ἔξοχον.
Τὰ ἐγκαίνια τοῦ περιφύμου ἔργου ἐτετέλεσθησαν μετ'
ὄλης τῆς λαμπρότητος, τὴν ὁποίαν διαθέτομεν. Ὁ
Βασιλεὺς ἐξεφώνησε λόγον μακρὸν. Ἡ Βασίλισσα διὰ
χρυσῆς ψαλλίδος ἀπέκοψε τὸ συμβολικὸν κυανόλευκον
νῆμα τὸ ἐμποδίζον τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ
ἄλλο μετάδασιν. Καὶ τοῦ ἐμποδίου ἀρθέντος ἤρχισεν
ἡ διελεύσις των σακφῶν, των πρώτων τὰ ὅποια ἐχρη-
σιμοποίησαν καὶ ἐχαίρετῖσαν τὴν διώρυγα. Ἡ στιγμὴ
ἦτο περιανῆς καὶ πλήρης αἰσθημάτων καὶ σκέψεων.
Τὸ ὄνειρον των αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης πραγματο-
ποιεῖται μετὰ τόσον χρόνον, ἡ δ' ἐπιστήμη καὶ ἡ ἐμ-
πειρία τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος παραδίδει συντελεσμένον
εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἐν των μεγαλοπρεπεστέρων
καὶ διαρκεστέρων κατορθωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης δυ-
νάμειως... Οἱ ἀθηναῖοι μας δὲν ἐπέστρεψαν ἐκ Κορίνθου
μόνον μετ' τὴν φαιδρότητα τῆς ἀναψυχῆς καὶ τῆς διασκε-
δάσεως, ἀλλὰ καὶ μετ' τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν ἐμπνέει
ἐπ' ἀγαθῶ ἢ θεᾶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἐπιδολητικοῦ.

Τὴν π. Πέμπτην ἀπεβίωσεν ὁ ἰατρὸς Δὲ Φιλίπ. Ὁ
θάνατός του ἐθύθισεν εἰς μέγα πένθος ὅλους τοὺς γνω-
ρίσαντας τὸν ἄνδρα—καὶ εἶνε τὸσφ πολλοί,—καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπιστήμης του πολυτρόπως εὐεργετηθέντας. Πρὸ
εικοσαετίας ἀποκατεστημένος ἐν Ἀθήναις ἐξήσκει τὴν
φιλόανθρωπον ἐπιστήμην του ὅχι μόνον μετὰ θαυμαστῆς
ἐπιτυχίας, ἀλλὰ μετ' εὐλικρινείας καὶ ἐπιλοκερδείας
ἀληθῶς ἀγνωστοῦ εἰς τοὺς κοινούς ἀσκλητικιάδας. Ὁ
Δὲ Φιλίπ ἦτο ἰατρὸς ὁμοιοπαθητικὸς, ἡσθάνετο δὲ τό-
σον ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τῆς ὁποίας ἐθερά-
πευεν ἄγνωστον εἰσέτι μέθοδον, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς
ἀσθενεῖς του, τῆς υγείας των ὁποίων ἡ ἀποκατάστασις
ἀπετέλει τὸν μόνον του σκοπὸν καὶ τὴν μόνην του
ἀμοιβήν. Περὶ τῆς θεραπευτικῆς τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ
καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἀνθρώπου διηγοῦνται θαύματα.
Δὲν ἤξεύρουμε ἂν ἐπιτρέπῃ ἡ ἐποχὴ νὰ πιστεύωμεν εἰς
θαύματα. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λατρεία τὴν
ὁποίαν ἡσθάνοντο πρὸς τὸν Δὲ Φιλίπ οἱ πελάται του,
εἶλοι του θερμοὶ γινόμενοι ὅλοι, λατρεία, τῆς ὁποίας
πολλάκις ἔτυχε νάντιληφθῶμεν, δὲν εἶνε ἐκ των συνή-
θων φαινομένων τῆς πεζῆς μας ἐποχῆς, μᾶς κάμνει δὲ
νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ ἰατροῦ δὲν εἶνε τὸσφ
χιμαϊρικὸν καὶ σπάνιον πράγμα... Ὁ Δὲ Φιλίπ